

Р Е Ш Е Н И Е

№ 209

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

гр. Перник, 09 юли 2012 г.

Административен съд - Перник, касационен състав, в публично съдебно заседание на двадесет и седми юни, две хиляди и дванадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ

ЧЛЕНОВЕ: ВЕСЕЛА ГРОЗДИНСКА

ЕМИЛИЯ ИВАНОВА

при секретаря И.И.*** и в присъствието на представител на Окръжна прокуратура - Перник, прокурор Цветков, като разгледа докладваното от съдия Георгиев КНАХД №192 по описа на съда за 2012 година, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63. ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Дирекция „Инспекция по труда“ (ИТ) - Софийска област, против решение №246 от 06.04.2012 г. на Районен съд - Перник, постановено по НАХД №49 по описа на съда за 2012 г.

С атакуваното решение е *изменено* наказателно постановление №23-2303936/28.10.2011 г. на Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ - Софийска област, издадено срещу „АБС Инженеринг“ ЕООД в качество „работодател“, представлявано от А.Н.Д.***, за нарушение по чл. 30, ал. 2 от Наредба №2/22.03.2004 г. за *минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи (МИЗБУТИСМР)*, като за нарушението по чл. 30, ал. 2 от Наредба №2/22.03.2004 г. е определено да бъде наложено административно наказание вместо на основание чл. 413, ал. 2 от КТ, на основание чл. 415в от КТ. Мотив за постановеното изменение е преценка от страна на районния съд за осъществен състав на маловажно нарушение на Кодекса на труда в смисъла на чл. 415в от КТ - факт неотчетен и неподложен на преценка от страна на административнонаказващия.

В касационната жалба се твърди, че решението на Районен съд - Перник е незаконосъобразно и неправилно, както и че изводът на районния съд за наличие на предпоставки за приложение на чл. 415в от КТ е немотивиран и не кореспондира с фактическата обстановка по делото. От касационния съд се иска да отмени обжалвания съдебен акт и да потвърди процесното наказателно постановление или алтернативно да измени решението на първата съдебна инстанция, като определи налагане на административно наказание „имуществена санкция“ в размер на максимума предвиден в чл. 415в от КТ с оглед пълнота на постигане на целите на административното наказване, заложи в чл. 12 на ЗАНН. В съдебно заседание касационният жалбоподател

Дирекция „Инспекция по труда“ – Софийска област не се явяват и не изпращат представител.

Ответникът по жалбата, „АБС инженеринг“ се представлява от адв. С***, която от името на доверителя си възразява срещу жалбата, като моли решението на първата съдебна инстанция да бъде оставено в сила.

Окръжна прокуратура – Перник, чрез прокурор Цветков, дава заключение, че жалбата е неоснователна и атакуваното решение като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в срок и от страна в административнонаказателното производство, поради което се дължи нейното разглеждане по същество. Пред настоящата инстанция страните не са представили нови писмени доказателства в подкрепа на твърденията си.

Административен съд – Перник, като разгледа делото по реда на чл. 217 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, намира за установено от правна страна и въз основа на фактическите заключения на първата инстанция следното:

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Районен съд – Перник е възприел фактическите обстоятелства по делото посредством данните, внесени чрез представените и събрани пред него писмени и гласни доказателства. Въз основа на тях е приел за безспорно установено от фактическа страна, че на 19.09.2011 г. при извършвана проверка по спазване на трудовото законодателство от служители на Д „ИТ“ – СО в обект – строителен – сграда със смесено предназначение, находящ се в гр. Перник със строител – настоящия ответник, последният в качество „работодател“ не е изпълнил задължението си по 30, ал. 2 от Наредба №2/22.03.2004 г. за МИЗБУТИСМР да огradi с плътна ограда строителния обект. След извършена и проверка по документи в сградата на Д „ИТ“ на 26.09.2011 г. за така установеното на 19.09.2011 г. нарушение на работодателя – нарушител е съставен АУАН, въз основа на който е издадено процесното НП.

При извършената проверка за законосъобразност районният съд е приел актът за установяване на административно нарушение и издаденото въз основа на него наказателно постановление за съставени и издадени при съобразяване с изискванията на чл. 42 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН, без допуснати съществени процесуални нарушения в хода на производството по налагане на административно наказание, които да са ограничили правото на защита на наказаното лице или опорочили актовете, обективирали производството, които да съставляват основания за отмяна на процесуално основание.

При разглеждане на спора в неговото същество, след анализ на представените и събрани в хода на съдебното следствие доказателства, районният съд е приел, че правилен е изводът за извършено нарушение по чл. 30, ал. 2 от Наредба №2/22.03.2004 г. за МИЗБУТИСМР, но видно от фактите и обстоятелствата около извършване на нарушението, фактическият му състав предполага правна квалификация по реда на чл. 415в от КТ, съдържащ привилегирован състав на нарушения на КТ, в случаите когато нарушението е отстранимо и отстранено веднага и от него не са

произтекли вредни последици за работници или служители. Въз основа на това си заключение районният съд е изменил процесното наказателно постановление, като е изменил приложимия материален закон, преквалифицирайки деянието като маловажно по смисъла на чл. 415в от КТ, като е определил размер на предвиденото административно наказание „имуществена санкция“ на стойност 150 (сто и петдесет) лв.

Касационният съд споделя позицията на първата съдебна инстанция.

Нормата на чл. 30, ал. 2 от Наредба №2/22.03.2004 г. за МИЗБУТИСМР гласи, че строителните площадки в урбанизирани територии се ограждат с временни плътни огради. Факт по който страните не спорят е, че към момента на проверката на място строителят не е изпълнил задължението си да огради строителната площадка. Следващ факт, по който също не се спори е, че нарушението е отстранено след неговото установяване – по обясненията на актосъставителя още на следващия ден след проверката, и преди издаване на процесното наказателно постановление.

Така по делото е безспорно установено, че ответникът, в качеството си на работодател, е извършил нарушение на правилото за поведение, въведено с материалноправната норма на чл. 413, ал. 5 от КТ във вр. с чл. 30, ал. 2 от Наредба №2/22.03.2004 г. за МИЗБУТИСМР. Това обаче е основния състав на вмененото на работодателя – строител нарушение. Чл. 415в, от КТ, предвижда отговорност за маловажно нарушение, в неговата ал. 1 по съществото си очертава привилегирован състав на всички нарушения на КТ, отстранени и отстранени веднага след тяхното установяване, в случай че от тях не са произтекли вредни последици за работници или служители. Като се вземе предвид фактът на отстраняване на така установеното нарушение – поставяне на временна плътна ограда около обекта, „още на следващия ден“, каквито обяснения дава и актосъставителя пред районния съд, и по отношение на което страните не спорят, следва извод за осъществен привилегирован състав на нарушение по чл. 415в от КТ във вр. с чл. 30, ал. 2 от Наредба №2/22.03.2004 г. за МИЗБУТИСМР. За да е налице осъществен състав на нарушение по чл. 415в, ал. 1 от КТ, следва да са налице три предпоставки и то в кумулация: първата е да е налице нарушение на КТ или нормативните актове издадени въз основа на същия, второ – нарушението да е отстранимо и отстранено веднага след неговото установяване и трето – от нарушението да не са произтекли вредни последици за работници или служители. Касационния съд споделя изводите на първата съдебна инстанция, че административнонаказващият орган е трябвало да изследва случая за наличие на предпоставки за приложение на чл. 415в от КТ и ако установи наличието им – да определи налагане на административно наказание на основание привилегированата правна норма. Нещо повече – административнонаказващият орган е бил длъжен при това безспорно наличие на признаците за маловажност по смисъла на чл. 415в от КТ да приложи привилегированата норма. В случая АНО не разполага с право на преценка по целесъобразност – нормата на чл. 415в е императивна. В този смисъл са и мотивите на ТР №3 от 10 май 2011 г. на ВАС, че „в случаите, в които бъде установено, че са налице визираните от законодателя

кумулятивно дадени предпоставки по чл. 415в от КТ конкретно нарушение да бъде прието за маловажно, административнонаказващият орган следва да приложи именно отговорността по последния текст, като съобрази размера на налаганата санкция с много по-ниските граници, установени от привилегирвания състав на тази разпоредба”.

Не се споделят оплакванията на жалбоподателя че въпреки, че нарушението е отстранено, в случая се касае за изпълнение на дадено предписание, обективизирано в протокол №796/26.09.2011 г. В случая това е неотнормимо към факта на наличие на кумулативните предпоставки за приложение на привилегированата норма на чл. 415в от КТ. Самият актосъставител заявява пред първата съдебна инстанция, че нарушението е отстранено още в деня, следващ предявяването и връчването на акта на нарушителя. При липса на данни за причинени вреди на работници или служители, административнонаказващият орган е бил длъжен да приложи нормата на чл. 415в от КТ и като не е сторил това е приложил неправилно закона, следователно правилна е преценката на районния съд да измени процесното наказателно постановление по отношение на приложимата санкционна правна норма и съответно размера на санкцията.

Алтернативното искане на жалбоподателя за определяне максимален размер на санкцията при така преквалифицираното нарушение няма да бъде уважено от касационния съд. Преценката на първата съдебна инстанция относно размера на наказанието смятаме за правилна и справедлива с оглед естеството на обществените отношения свързани с безопасни условия на труд от една страна, както и с оглед действията на нарушителя, коригирал поведението си от друга, с което и целите на административното наказване, заложи в чл. 12 на ЗАНН ще са постигнати в пълна степен.

Мотивиран така Административен съд – Перник

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №246 от 06.04.2012 г. на Районен съд – Перник, постановено по НАХД №49 по описа на съда за 2012 г., с което е изменено наказателно постановление №23-2303936/28.10.2011 г. на Директор на Дирекция „Инспекция по труда” – Софийска област, издадено срещу „АБС Инженеринг” ЕООД, гр. Перник в качество „работодател”, представлявано от А.Н.Д.***, като за същото нарушение – по чл. 30, ал. 2 от Наредба №2/22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи, е определено да бъде наложено административно наказание на основание чл. 415в от КТ в размер на 150 (сто и петдесет) лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/

ЧЛЕНОВЕ: 1./п/

2./п/